

Πού πάτε αγάπες μου? (15480)

Μαμά, πού πήγαν;

Τα χρόνια πέρασαν, περνούν κι εγώ δεν περνάω πια καλά μαμά. Το σχολείο δεν πάει πάντα καλά, όπως σου λέω κάθε φορά που με ρωτάς «Πώς πήγε το σχολείο σήμερα Εβιτούλα;». Σκέφτομαι πόσο πρέπει να διαβάσω για να γράψω στο τάδε μάθημα, μην σας απογοητεύσω, αν θα περάσω και πού.. και πάλι αν θα μου φτάσει ο χρόνος για επανάληψη, αν, χίλια αν! Μεγαλώνω μαμά, το ξέρω, είναι πολύ περίεργο, το ξέρω, αλλά όσο μεγαλώνω το τέλος κάθε ημέρας της καθημερινότητάς μου δεν είναι καλό. Για την ακρίβεια, ελάχιστες φορές το τέλος είναι καλό. Και μου έχει λείψει αυτό μαμά. Μου έλειψε κάποιο αίσιο τέλος. Τώρα αρχίζω να σε καταλαβαίνω. Τώρα καταλαβαίνω γιατί μου έλεγες πως δεν έπρεπε να βιαστώ να μεγαλώσω και πως όλα έχουν την ώρα τους. Πόσο γελασμένη ήμουν. Θυμάσαι μαμά; Τα παιχνίδια που παίζαμε όταν ήμουν μικρή; Πάντα εσύ κέρδιζες. Αλλά πάντα το έπαθλο το κέρδιζα εγώ. Θυμάσαι που καθόμασταν και ζωγραφίζαμε δίπλα στο τζάκι; Τα άσπρα, άχρωμα και άψυχα χαρτιά τα γεμίσαμε με πάρκα ολόκληρα, λουλουδάκια και λιμνούλες με πάπιες και κάτι ολόλευκους κύκνους, τα κοριτσάκια τα ζωγραφίζαμε με φουστανάκια και τα αγοράκια με τετράγωνα μπλουζες, τα θυμάμαι όλα. Δεν θέλω άλλο να μεγαλώσω μαμά. Δεν θέλω άλλες δυσκολίες κι έγνοιες. Θέλω μόνο να κρυφτώ κάτω από την μπλουζα σου, όπως τότε. Όπως κάθε φορά που με μάλωνε ο μπαμπάς ή που έψαχνε να με βρει η αδερφούλα μου επειδή της είχα χαλάσει το παιχνίδι. Θέλω να χορεύω και να τραγουδώ με τις ώρες στο δωμάτιό μου. Να μην κοιτάζω την ώρα, να μην σφίγγει τόσο ασφυκτικά αυτό το παλιόπραμα τον καρπό μου. Θέλω να μην το χρειάζομαι μαμά, να το σπάσω το ρολόι και να μην κοιτάξω την ώρα ξανά. Να κοιτάζω έξω, τον ουρανό. Να καταλαβαίνω από τα χρώματα του ουρανού αν είναι απόγευμα, πρωί ή βράδυ αλλά και πάλι να μην με νοιάζει. Να παίζω έξω με τα παιδιά της γειτονιάς κι εσύ να μου φωνάζεις «Έλα για φαΐ, μην κρυώσει.. και ξαναβγαίνεις!!» κι εγώ να τσαντίζομαι που θα λείψω από το παιχνίδι. Θέλω το πρωί τις Κυριακές να έρχεσαι εσύ να με ξυπνάς μ' ένα φιλί κι όχι το ξυπνητήρι για να πάω φροντιστήριο. Δεν θέλω να φοράω τσάντα φροντιστηρίου και να έχω βιβλία στο χέρι. Θέλω να κρατάω λουλούδια στο χέρι και να τα χαρίζω στον παππού και στην γιαγιά. Αχ, ο παππούς και η γιαγιά! Πόσο με αγαπάνε και πόσο τους αγαπώ! Πόσο βαριόμουν μικρή όταν πηγαίναμε σπίτι τους για επίσκεψη και πόσο πολύ θα ήθελα να πάμε ξανά έστω και για λίγα λεπτά, να τους δω. Να είμαι μικρή ξανά, να τρέχω μέσα σε αυλές κι αλάνες, να παίζω με τις κούκλες μου, να ονειρεύομαι να γίνω μοντέλο επειδή είδα ότι φοράνε ωραία ρούχα, να μην ανταγωνίζομαι κανέναν, να μην έχω εχθρούς, να γελάω με το παραμικρό. Και ξέρεις κάτι; Κανέναν δεν κατηγορώ. Δεν μπορώ να κατηγορήσω κάποιον που ο χρόνος κυλά τόσο γρήγορα, που τα χρόνια περνάνε σαν τα δευτερόλεπτα και που ο καιρός την μνήμη ξεθωριάζει. Σκέφτομαι πόσο διαφορετική ιδέα είχα εγώ και όλοι οι φίλοι μου, όταν ήμασταν μικροί, για την ζωή μας όταν θα μεγαλώναμε. «Εγώ θα παντρευτώ την Δανάη και θα κάνουμε τέσσερα παιδιά και θα την αγαπάω πολύ και θα την φροντίζω και θα την προσέχω» έλεγε ο

Στέφανος. Η Δανάη μετακόμισε, μαμά. Οι δικοί της έχασαν την δουλειά τους, δεν είχαν χρήματα κι έπρεπε να γυρίσουν πίσω, στο χωριό τους, στους παππούδες της Δανάης. Κι εκείνη χάθηκε στα φροντιστήρια και στις υποχρεώσεις. Και ξέρεις κάτι; Ούτε την Δανάη κατηγορώ. Δεν μπορώ να την κατηγορήσω που έχασα την καλύτερη μου φίλη και ο Στέφανος την παιδική του αγάπη. Όχι μόνο επειδή την αγαπώ πολύ, αλλά επειδή δεν ήθελε εκείνη να φύγει, δεν ήθελε να μείνουν άνεργοι οι δικοί της, η Δανάη δεν ήθελε καν να μεγαλώσει κι ας ήξερε ότι τότε μόνο θα μπορούσε να παντρευτεί τον Στέφανό της. Την χάσαμε όλοι. Χάθηκε. Ή μάλλον... οι υποχρεώσεις της ήταν τέτοιες που έπρεπε να περιορίσει τον ελεύθερό της χρόνο. Σκέφτομαι πόσα όνειρα και πόσες προσδοκίες είχαμε. Σκέφτομαι τόσο πολύ όταν είμαι μόνη, που μερικές φορές με πονάει το κεφάλι και η καρδιά μου. Κι ακόμα δεν μπορώ να καταλάβω που πήγαν. Τού χάθηκαν τα όνειρα μας, η αθωότητα μας, οι ελπίδες μας, η παιδική μας ηλικία. Ξέρω μόνο ότι δεν θα γυρίσουν πίσω ποτέ. Και κανένας δεν μπορεί να το αλλάξει αυτό. Κανένας δεν μπορεί να φέρει πίσω όλα τα ωραία της παιδικής μας ηλικίας. Το μόνο που μπορώ να κάνω μαμά είναι να εμποδίσω την λήθη. Γι' αυτό αναπολώ τα πάντα, συνέχεια. Τα σκέφτομαι όλα κάθε βράδυ πριν κοιμηθώ. Κάποιες φορές μου κόβουν την ανάσα κι άλλες παίρνουν τον πόνο από το στήθος μου μέχρι να με πάρει ο ύπνος. Κι έτσι συνεχίζεται η ζωή μου. Όλα αυτά λοιπόν μαμά.. όλα αυτά μου λείπουν λίγο. Λίγο. Τόσο όσο κρατάνε τα κουρασμένα μεσημέρια, όσο διαρκούσαν τα παραμύθια που μου έλεγες μέχρι να με πάρει ο ύπνος, όσο τρέχεις να γλιτώσεις από μία μπόρα, όσο μ' αρέσει να κοιτάζω το ουράνιο τόξο, όσο κρατάει ένα κοίταγμα έξω από το παράθυρο ένα χιονισμένο πρωινό. Τόσο, όσο. Φεύγω τώρα, πάω να ξαπλώσω. Σε παρακαλώ μαμά, μην απορείς που σου μιλώ τόσο χαμηλόφωνα απόψε, είναι γιατί μόνο όταν μιλάς ψιθυριστά σε ακούνε αυτοί που θέλουν να ακούσουν πραγματικά.

Καληνύχτα μαμά.